

puhtaks; parremad ridid pannakse walmis; ja pühapäwal on tubba ja lapsed ni puh-
 tad ja illusad, et südda naerab ja on rõ-
 mus hommikust õhtust sadik. Si mõisa
 proua, egga kunningaski wõi rõõmsam olla.
 Meie olleme pühapäwal ni kännaste ehbi-
 tud kui keige uhkemad iniminesed; siis olleme
 keik Summala lapsed, ja meil ei olle muud
 tehha, kui Tedda kita ja tenida, mis meie
 ka rõmoga teme. Möldrile, kes hilja aego
 pühapäwal ubbe mahha teggi, ja mo
 wasto ütles: Körne, kui pärrast lõunad
 minnoga mo kartuhwliid mullutaksid, siis
 olleks mul hea meel, — ütlesin minna kow-
 waste: Mölder, ei se tahha tänna mulle
 paskida; mul on üllemat asja tehha. Ta
 panni immeks, ja watis mo peäle, just
 nenda, kui sinna, Klaus, müüd näitad;
 agga mõistad sinna, mis mo sanna tähhen-
 dab?" — Müüd wöttis Kristohw kätte ja
 ütles kindla usjoga: „Kui Kristus se Jõsand
 mind nenda üllendanud, ja ni kalliste lahti

ostnud, et ma iggawest õnnistust Temmaga
 ja Temma läbbi saan, — Klaus, iggawest
 õnnistust sa usjud ommetegi? eks olle
 nenda? — Kuida saaksime meie waesed ilma
 usjota ello raskust kannatada. Jah, Klaus,
 kui mul usko ei olleks, ma lähkäsin tänna
 wette. Kui agga usk mo ainus abbi,
 mo ainus lotus on, siis ei tahha sedda
 mahha jätta kergeist melest, waid tah-
 han omma Jõsandat ja Õnnisteggiat,
 kes mo lotuse pohhi on, armastada ja
 Temma järrel käia truiste; agga ükski inni-
 mene ei olle Temma järrelkäia egga risti-
 inimene, kes Temma käsjud põlgab.
 Döldud on: „Sinna pead pühapäwa püh-
 hitsema.“ Si olle se sanna mitte üksnes
 käsk, waid ka arme and, jahhutamiseks
 selle sanna peäle, mis meie wana inni-
 mesele antud: „Dinna palle higgi sees
 pead sinna omma leiba söma.“ Jgga
 pühapäaw on õnnistuse ja taewa osja,
 mis peab kergeks teggema rasket näddalat;